



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem [REDACTED] ve věci

žalobce:

[REDACTED]
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem [REDACTED]
sídlem [REDACTED]

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
[REDACTED]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019 č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-P17-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce [REDACTED] tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěné stavu věci, zejména není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), proto je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Výroková část napadeného rozhodnutí nedostala požadavkům na přesnost a určitost, přičemž i tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce nebyl v rozhodnutí náležitě identifikován, když podle ust. § 18 odst. 2 správního řádu řádné označení účastníka obsahuje jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahuje, odporuje ust. § 68 odst. 2, není tedy dostatečně určité a je nezákonné. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Je zcela klíčové uvést ve výrokové části správního rozhodnutí kompetenční ustanovení, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat.
3. Po věcné stránce žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany lze opětovně poukázat na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatovat, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce zejména při pohovorech konaných s ním jako žadatelem o udělení mezinárodní ochrany opakovaně poukazoval na složitou životní situaci, kdy se obává návratu do vlasti s ohledem na své dluhy, které v případě návratu do vlasti nebude schopen splácet, a rovněž tak nedostatek pracovních příležitostí, který jej uvrhne do bída. Žalobce má v tomto ohledu za to, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, neboť by mohl být v případě návratu do vlasti pronásledován, a to jako dlužník, následně jako nezaměstnaný a neplatič. V případě návratu do vlasti mu hrozí vymáhání dluh ze strany soukromých osob i persekuce ze strany státních institucí. Pokud se žalobce vrátí bez práce a bez peněz, navíc s dluhy, tak samozřejmě bude ze strany orgánů státní správy považován za osobu nežádoucí. Žalobce předestřel správnímu orgánu dostatečně jasný a konkrétní „azylový příběh“, který jasně dokládá možné pronásledování v případě návratu do vlasti, stejně jako hrozbu vážné újmy. Správní orgán byl povinen přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci, zároveň opomněl obecné pravidlo, dle kterého se v pochybnostech, za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Žalobce je tedy přesvědčen, že správní orgán pochybil, pokud odmítl poskytnutí buď azylu, nebo jiné formy mezinárodní ochrany.
4. Z důvodů uváděných žalobcem v žádosti o přiznání azylu, stejně jako při provedených pohovorech, je zjevné, že uváděné skutečnosti svědčí pro důvodnost přiznání azylu dle ust. § 12 zákona o azylu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004-81 ze dne 20. 10. 2005), neboť žadatel se v důsledku své složité životní situace oprávněně obává pronásledování v případě návratu do vlasti. Žalobce odkázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992, článek 196, podle kterého je obecnou právní zásadou, že důkazní břemeno spočívá na osobě vznášející nárok. Často se však stává, že žadatel není schopen podložit svá vyjádření dokumentárními či jinými důkazy, a případy, v nichž žadatel může podat důkaz o veškerých svých vyjádřeních, jsou

spíše výjimkou než pravidlem. Ve většině případů osoba prchající před pronásledováním dorazí jen s nejnutnějšími osobními věcmi a velmi často dokonce i bez osobních dokladů. V některých případech může být vlastně na posuzovateli, aby použil veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů, o něž by se žádost opírala. Dále podle článku 203 poté, kdy žadatel vyvinul opravdové úsilí o opodstatnění svého příběhu, je stále ještě možné, že pro některá z jeho prohlášení se nebude dostávat důkazů. Jak je shora vysvětleno (čl. 196) je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého příběhu, a je pravdou, že kdyby toto stálo jako požadavek, většina uprchlíků by nebyla uznána. Proto je často nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností. Pokud tedy správní orgán konstatuje, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, není tento postoj nijak podložen a jde pouze subjektivní hodnocení na úrovni obecných spekulací. Ve vztahu k možnosti azylu politického bylo ze strany orgánů státu pochybeno, když nebyl řádně zjištěn skutkový stav, tvrzení stěžovatele byla bagatelizována, aniž by byla dostatečně ověřena jejich relevance. Žalobce zdůraznil, že podle odborné literatury smyslem institutu azylu a zákona o azylu jako jeho objektivní realizace v českém právním řádu není pouze chránit systematické až celoživotní disidenty, ale všechny, kteří jsou ve své zemi původu ohrožováni za uplatňování či uplatnění svých politických práv, když pro účely uprchlického práva definuje „politický názor“ coby jeden z důvodů pronásledování jako jakýkoliv názor na kteroukoliv záležitost, do níž může být zapojen mechanismus státu, vláda či politické struktury. Žadatel se v důsledku své složité životní situace oprávněně obává pronásledování v případě návratu do vlasti.

5. I kdyby nebyly zjištěny informace, pokud jde o azylové důvody dle § 12 zákona o azylu, žalobce namítá existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které je na místě udělit azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobce popsal složitost situace rodiny, stejně jako okolnosti svého návratu. Navíc zdůraznil, jak je nahlíženo na osoby, které mimo území domovské vlasti požádaly o udělení mezinárodní ochrany, kdy v případě návratu do vlasti hrozí uvěznění a následné mučení či dokonce smrt ve vězení, neboť na takové osoby je nahlíženo velice negativně. Po návratu z ciziny, nemají tyto osoby prakticky možnost se usadit, neboť nezískají zaměstnání a s ohledem na chybějící sociální systém nemohou ani překlenout dobu po návratu do vlasti.
6. Správní orgán má posoudit, zda žalobci hrozí v případě, že bude vrácen do státu, jehož je skutečně nebezpečí vážné újmy, zde konkrétně dle přesvědčení žalobce je tato újma spatřována v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle názoru vyjádřeného Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí pod č. j. 2 Azs 71/2006 - 82 přitom platí, že „Povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven“. Nemusí a ani nemůže být postaveno na jisto, že žalobce bude vystaven takovému jednání, ale je zde nutno zkoumat, zda existuje skutečně odůvodněné a reálné nebezpečí, že žalobci tato újma hrozí. S odkazem na podklady založené ve správním spisu (zejména pak zpráva Human rights watch) žalobce konstatuje, že nelze vyloučit, že po návratu do vlasti mu hrozí persekuce ze strany státních orgánů, ať již v podobě systematického pronásledování nebo dokonce věznění v nelidských podmínkách. Správní orgán se však těmito okolnostmi nezabýval. S ohledem na složitou proceduru repatriace je však jisté, že se státní orgány se o návratu žalobce dozvědí a jeho přesídlení bude velice těžké.

7. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v tom směru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou vysoké dluhy, které v Uzbekistánu měl a má, a kvůli nimž se obává, že na něj věřitelé podají žalobu k soudu a následně bude uvězněn, poněvadž tyto dluhy nesplácí. Případného uvěznění se žalobce obává také z důvodu jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dalším důvodem podání jeho žádosti je legalizace pobytu na území České republiky, neboť nemá peníze na vízum. Žalobce neměl během svého pobytu ve vlasti žádné konkrétní problémy s uzbekými státními orgány či bezpečnostními složkami, vyjma dluhů vůči soukromým osobám, natož v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Žalobce nebyl během svého pobytu ve vlasti rovněž nikdy trestně stíhán a neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, dokazující, že by konkrétně jemu v případě návratu do vlasti reálně hrozilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů země, které by ve své povaze bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Z výpovědi žalobce také vyplynulo, že svoji vlast opustil s vlastním cestovním dokladem a platným vízem, přes oficiální hraniční přechod, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů jako ekonomický migrant, aniž by mu v tom někdo jakkoliv bránil. Pokud jde o obavu žalobce z uvěznění v důsledku snahy věřitelů o vymožení svých pohledávek, žalobce si musel být zcela jasně vědom svých povinností k věřitelům z hlediska splácení dluhů, ale i případných důsledků vyplývajících z jejich nesplácení, a proto rozhodně nelze z tohoto pohledu považovat jakoukoliv legitimní snahu věřitelů o vymožení svých pohledávek, včetně podání podnětů k zahájení trestního stíhání žalobce v jeho vlasti či soudních žalob, za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Pokud by neslo jakékoliv dosavadní, nebo i budoucí jednání věřitelů vůči osobě žalobce znaky protiprávnosti, může pak využít mechanismů, které mu právní řád jeho vlasti poskytuje k ochraně jeho osoby. Žalovaný také zdůraznil, že obava žalobce ze snahy věřitelů o vymožení svých pohledávek nebyla primárním motivem jeho odchodu z vlasti a podané žádosti o mezinárodní ochranu. Tím byla jednoznačně jeho snaha o výdělek v zahraničí, kterým by mohl své dluhy věřitelům splácet a podporovat i svou rodinu. V rámci správního řízení zjištěno, že žalobce neuvedl žádné důvody, které by bylo možné podřadit důvodům, pro které mu lze udělit mezinárodní ochranu v podobě azylu či doplňkové ochrany. Institut mezinárodní ochrany není možné zneužívat pro získání povolení k pobytu na území České republiky nebo k jiným účelům, jako v případě žalobce (osobní důvody, práce nebo skrýt se před dluhy apod.). Důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu jsou jednoznačně vymezeny. Jestliže tedy žalobce žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismů, který tento upravuje. Pro účely legalizace pobytu na území České republiky není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ustanovení § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu, a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Pokud má tedy žalobce zájem setrvat na území České republiky, musí se v tomto ohledu podrobit režimu zákona o pobytu cizinců na území České republiky standardním způsobem, i za cenu nutnosti dočasného vycestování z území a podání příslušných žádostí v souladu se zákonem, a to z území Uzbekistánu. Žalovaný konečně shrnul, že se všemi naznačenými námitkami se podrobně vypořádal v samotném

odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou zcela zřejmé a jednoznačně patrné jednotlivé osobní údaje žalobce, a to jediné krom bydliště, které je uvedeno v samotném spisu, proto je tato námitka účelová.

8. Ze správního spisu byly zjištěny tyto podstatné okolnosti: Žalobce dne 12. 12. 2018 podal v Příjímacím středisku cizinců [REDAKCE] žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že svou vlast opustil 22. 4. 2018, z vlasti cestoval přes Kazachstán, Ukrajinu a Polsko, na území České republiky přijel naposledy v srpnu 2018 taxíkem z Polska. Žalobce je zdravý, žil v oblasti [REDAKCE], okres [REDAKCE], obec [REDAKCE], je uzbecké národnosti, jeho náboženské přesvědčení je islám a není členem žádné politické strany, ani se politicky neangažuje. Je rozvedený od roku 2016 nebo 2017, má přítelkyni ve vlasti a s ní má dvě děti. Žalobce má celkem tři děti, narozené mezi lety 2008 a 2017, všechny žijí v Uzbekistánu. Jako důvod žádosti pro mezinárodní ochranu uvedl, že ve vlasti podnikal a kvůli první manželce má velký dluh, pak prodal svůj majetek (pozemek a auto) a jeho první manželka utekla do Turecka. Dluh nebude žalobce moci splatit, pokud bude žít v Uzbekistánu.
9. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 12. 2018 za přítomnosti tlumočníka žalobce uvedl, že manželce neplatil rok a půl výživné na syna, policie mu sdělila, že když dluhy nezaplatí, bude zatčen, kvůli dluhům na výživném dostal zákaz výjezdu ze země (dluhy přitom chtěl vyřešit prací v Kazachstánu). Na zaplacení dluhu na výživném si v roce 2017 půjčil od sousedů, celkem 2 500 USD. Exekuční úřad mu sdělil, že pokud nepředplatí výživné na syna do jeho 18. roku, nebude mu výjezd ze země povolen. Proto se s manželkou v říjnu 2017 domluvil, že zaplatí její dluhy a ona odsouhlasí jeho výjezd z vlasti. Dluhy manželky převzal, jím podepsané dokumenty k tomu má exmanželka, dosud tyto dluhy neuhradil, jde zhruba o 45 000 USD, věřitelé exmanželky mu vyhrožují soudem. Žalobce tvrdil, že jeho majetek (pozemek, vozidlo) prodala exmanželka spolu se svou tetou a peníze si ponechaly. Tento podvod žalobce nijak neřešil. Žalobce své dluhy není schopen splácet z výdělků v Uzbekistánu (60 - 70 USD měsíčně). Žalobce uváděl, že jeden až dva měsíce před podáním žádosti policie v Uzbekistánu chodila za jeho přítelkyní a vyvíjela na ni nátlak. Policie prý jen uvedla, ať se žalobce vrátí do vlasti, jinak bude jeho přítelkyně zatčena. Toto mohlo souviset s tím, že se přítelkyně s policisty hádala. Žalobce opakovaně sdělil, že policie důvod návštěvy neuváděla. Žalobce se obává, že ve vězení by přítelkyně mohla být znásilněna. Nyní přebývá přítelkyně u své matky, policie za ní už nechodí. Žalobci se nepodařilo získat polské vízum, na získání víza v České republice nemá peníze. Žalobce uvedl, že se do vlasti v žádném případě nevrátí, další důvody pro udělení mezinárodní ochrany nejsou. Ve vlasti neměl nikdy problémy s policií, ani nebyl souzen. Žalobce se obává, že pokud by se vrátil, dozvěděly by se orgány, že žádal o mezinárodní ochranu, a čekalo by ho vězení jako zrádce vlasti, též se obával nebezpečí mučení ve vězení. Žalobce uváděl z doslechu případ muže, který dostal ve Švédsku azyl a po návratu do Uzbekistánu byl zatčen a mučen.
10. Ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 15. 1. 2019 plyne, že vycestování žalobce je možné. Součástí spisu byla též Informace MZV ČR, č. j. 119896/2017-LPTP, ze dne 22. 11. 2017, k č. j. MV-1252243-1/OAM-2017 ohledně situace v Uzbekistánu. Dále správní orgán vycházel z dokumentu Uzbekistán, Informace OAMP, 11. 2. 2019, Bezpečnostní a politická situace v zemi, a z dokumentu Uzbekistán, Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických, 20. 4. 2018, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2017. Žalobce nevyužil svého práva seznámit se

s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout doplnění podkladů či vznést nové skutečnosti a informace. Žalovaný následně rozhodnutím č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-P17-2018 ze dne 18. 4. 2019 neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť po zhodnocení důvodů tvrzených žalobcem a provedeném dokazování neshledal pro udělení mezinárodní ochrany podmínky.

11. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
15. Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
16. Žalobce v žalobě předně namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť účastník řízení náležitě definován, kdy správní řádu v ust. § 18 odst. 2 požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje k řádnému definování účastníka řízení neobsahuje, odporuje ust. § 68 odst. 2 správního řádu, není tedy dostatečně určité, a je tudíž nezákonné.
17. Tato námitka není důvodná. Podle ust. § 68 odst. 2 věty druhé správního řádu účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právníckými osobami, se označují názvem a sídlem. Podle ust. § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj

podle zvláštního zákona. Žalobce je ve výroku rozhodnutí označen jménem, příjmením, státní příslušností a datem narození, v odůvodnění rozhodnutí je dále uvedeno místo narození žalobce, správní spis obsahuje i místo hlášeného pobytu žalobce. Žalobce výslovně neuvádí, v čem spočívaly nedostatky v označení žalobce, zřejmě šlo o místo trvalého pobytu. K tomuto soud konstatuje, že žalobce má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu, místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám žalobce. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci žalobce. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je žalobce jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. K této otázce srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 7 Azs 166/2015 - 48 ze dne 10. 9. 2015 či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 4 As 57/2005-64 ze dne 25. 8. 2006.

18. Co se týče námitky absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118: „Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítká, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. [redacted], J. Správní řád. Komentář. Praha: [redacted] Polygon, 2006. s. 401-405).“ Obdobně pak judikoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 7 Azs 166/2015 - 48 ze dne 10. 9. 2015. Ačkoliv tedy žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil o příslušnosti žalovaného žádnou pochybnost, pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. Ani tato námitka tedy není důvodná.

19. Žalobce dále namítal vady odůvodnění rozhodnutí, kdy žalobce má za to, že žalovaný nezohlednil shromážděné podklady a tyto nevázal k aktuální situaci žalobce, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu České republiky č. j. 8 Afs 267/2017-38 ze dne 27. 2. 2019 nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady rozhodně vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval velmi podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, jakými úvahami při rozhodování byl veden, s námitkami žalobce se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vypořádal, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny, rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.
21. Žalobce dále v žalobě namítal, že v jeho případě jsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ve správním řízení poukazoval na složitou životní situaci, kdy se obává návratu do vlasti s ohledem na své dluhy, které v případě návratu do vlasti nebude schopen splácet. Nedostatek pracovních příležitostí žalobce uvrhne do bída. V případě návratu do vlasti by žalobce mohl být pronásledován, a to jako dlužník, následně jako nezaměstnaný a neplatič. V případě návratu do vlasti mu hrozí nejen vymáhání dluhů ze strany soukromých osob, ale hrozí mu následně další persekuce i ze strany státních institucí.
22. K této námitce je předně nutno zdůraznit, že dluhy, nedostatek finančních prostředků, problémy s bydlením, nemožnost sehnat práci, či jinak označované ekonomické potíže v zemi původu, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 20/2003-43 ze dne 30. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65 ze dne 31. 10. 2003). Stejně tak nelze hodnotit jako pronásledování snahu o vymáhání dluhů ze strany věřitelů legální cestou. Jako pronásledování žalobce pak nelze hodnotit, ani pokud by policie opakovaně navštívila přítelkyni žalobce a sdělila jí, ať se žalobce vrátí do vlasti (jak žalobce tvrdil). Podle žalobce policie žádný důvod návštěvy neuváděla, žalobce se domnívá, že návštěva policie souvisela s tím, že jej věřitelé zažalovali. Pokud bylo vyhrožováno zatčením přítelkyně, žalobce připustil, že to byl důsledek toho, že se přítelkyně s policisty hádala. Snahu věřitelů o vymožení svých pohledávek, a to i s pomocí soudu, nelze považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobce výslovně sdělil, že nikdy nebyl členem politické strany ani jinak politicky aktivní, v průběhu správního řízení neuvedl, že by měl ve své vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobce vlast opustil z odlišných důvodů, výlučně ekonomických. Dluhy žalobce pak nijak nesouvisely a nesouvisí s uplatňováním

politických práv a svobod (ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu), z tvrzení žalobce nijak nevyplývá ani nebezpečí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.

23. Pro úplnost soud dodává, že odkazuje-li žalobce na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992, kde se uvádí, že žadatel často není schopen podložit svá vyjádření dokumentárními či jinými důkazy, neboť ve většině případů osoba prchající před pronásledováním dorazí jen s nejnutnějšími osobními věcmi a velmi často dokonce i bez osobních dokladů, zde je nutno zdůraznit, že žalobce vlast opustil s rozmyslem, opakovaně a výlučně z ekonomických důvodů, motivován vyšším výdělkem. Při dokazování se žalovaný žádného pochybení nedopustil, když ani z tvrzení žalobce důvody pro udělení azylu nevyplývaly.
24. K námitce žalobce, že mu měl být udělen humanitární azyl, soud konstatuje, že soudní přezkum je omezen na kontrolu toho, zda je rozhodování ministerstva v této věci logické a nediskriminační, tedy zda není v rozporu se zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Smysl tohoto institutu vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout.“ V souladu s judikaturou pak „důvody hodné zvláštního zřetele“, jež by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu, nejsou například obtíže žadatele o azyl spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu. Naopak jako důvod může být považována zvláště těžká nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, vysoký věk a podobně. V projednávaném sporu o takový případ jednoznačně nejde. Žalovaný pak logicky odůvodnil své rozhodnutí, když uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. Žalobce je zdravý, rodinné vazby má ve vlasti. Žalobce za důvod vycestování z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl snahu o výdělek finančních prostředků na splacení svých dluhů a podporu rodiny ve vlasti. Ani zde tedy žalovaný nijak nepochybil, postupoval logicky a nediskriminačně.
25. Konečně žalobce namítal, že byly prokázány důvody pro udělení doplňkové ochrany, kdy mu hrozí reálné nebezpečí systematického pronásledování ze strany státních orgánů či dokonce věznění v nelidských podmínkách. Obává se, že pokud by se vrátil, dozvěděly by se orgány, že žádal o mezinárodní ochranu, a čekalo by ho vězení jako zrádce vlasti v trvání 3 až 5 let, též se obával nebezpečí mučení ve vězení. Žalobce uváděl z doslechu případ muže, který dostal ve Švédsku azyl, a po návratu do Uzbekistánu byl zatčen a mučen.
26. K tomuto soud uvádí, že žalobce dosud ve vlasti neměl nikdy problémy s policií, ani nebyl souzen. Tvrdil-li žalobce, že hrozí nebezpečí, že bude uvězněn a mučen z důvodu, že požádal v České republice o poskytnutí mezinárodní ochrany, toto nebezpečí se nejeví reálným. Žalovaný v tomto směru shromáždil potřebné důkazy (závazné stanovisko k možnosti vycestování ev. č. ZS46208, informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu, konkrétně Informace MZV ČR č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017, Výroční Zpráva MZV USA o dodržování lidských

práv v Uzbekistánu za rok 2017, ze dne 20. 4. 2018 a Informace OAMP - Uzbekistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 11. února 2019) a konfrontoval je s tvrzeními žalobce. Žalobce je přesvědčen, že by byl odsouzen na dobu 3 až 5 let jako zrádce vlasti, ve vězení by mohl být mučen. Z Informace MZV ČR č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 vyplývá, že na základě rozhodnutí uzbecké vlády o stanovení pravidel výjezdu občanů Uzbekistánu do zahraničí má občan Uzbekistánu právo na návrat do vlasti s platným pasem nebo certifikátem k návratu do vlasti bez ohledu na vypršení platnosti výjezdního štítku. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce. Státní orgány Uzbekistánu sledují tzv. nepřátele režimu, o kterých mají přesný přehled. Ekonomičtí nebo studijní migranti úřady obvykle nezajímají. Podle dostupných informací navíc státní orgány Uzbekistánu pod novým vedením začaly pod tíhou ekonomické reality podporovat pracovní pobyty svých občanů v zahraničí. Uzbekistán sleduje svoje občany vracějící se ze zahraničí, legislativa však žádná omezení ani sankce nepředpokládá. Navracející se osoby mají přístup k sociálnímu či zdravotnímu systému, vzdělání i na trh práce, vše je omezeno pouze špatnou ekonomickou situací země, která však dopadá na všechny občany země. Podle citované informace MZV ČR informace o sledování občanů, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu v zahraničí, aktuálně nejsou, dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí nehrozí. Ve světle těchto skutečností se jeví obavy žalobce jako nepodložené. Žalobcem uváděný případ muže z Uzbekistánu, který dostal azyl ve Švédsku, vrátil se do Uzbekistánu, kde ho zatkli a mučili, pak se tento muž opět vrátil do Švédska, není dostatečný pro shledání důvodných obav z reálného nebezpečí pro osobu žalobce. Jde o velmi obecný případ z doslechu, od kamarádů žalobce, získaný přes internet, bez jakýchkoli bližších podrobností, aby bylo možno ověřit jeho autenticitu. Zároveň se jeví vysoce nepravděpodobné, že by se člověk, který splní podmínky pro udělení azylu a azyl je mu skutečně udělen, do své vlasti dobrovolně vrátil, tam byl mučen a pak mu bylo opět umožněno státními orgány vycestování zpět do Švédska. Městský soud se tak ztotožňuje i se závěry žalovaného o absenci důvodných obav ve smyslu § 14a zákona o azylu.

27. Lze se ztotožnit i se závěry žalovaného, že k legalizaci pobytu v ČR za účelem výdělků prostředků na splacení dluhů a podporu jeho rodiny v Uzbekistánu, je případně možné využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č. j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, ve kterém se uvádí: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje“). K tomuto soud dodává, že i bez ohledu na finanční situaci žalobce (žalobce tvrdil, že k získání víza nemá finanční prostředky).
28. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2020

[REDAKCE]
samosoudce